

Доброта з розрахунком

Олег Паламарчук

Таке могло трапитися будь-коли, навіть сто, двісті, тисячу років тому.

Якось сусідський хлопець Микола, Драгунів син, заскочив до сусідів — у руках він тримав жмут ганчірок, соломи і прутиків, що називалося "клоччям".

— Тітко Марино, мама просила, щоб ви вогню нам позичили, бо батько на полі, нема кому викресати.

Господиня витягнула тліюче поліно із грубки і запхала його між клоччя. Хлопець подякував.

— Казали мати, коли чого треба вам, то заходьте до нас.

— Чого мені треба? — дивилася сусідка услід Миколці, як той розмахував над головою клоччям, щоб не погас всередині вогонь.

Наступного дня тітка Марина завітала до Драгунів.

— Ой, позичте мені макітру, бо нема де сало затерти.

У сусідки Марини була своя макітра, але жінка вважала: раз у неї позичили, то і вона може будь-що брати, адже першою зробила добру послугу.

— Позичте нам, будь ласка, сокиру, — знову прийшла до сусідів тітка Марина. — Мій чоловік дрова буде колоти.

Вдома господар бурчав:

— Навіщо мені сусідська, коли свою сокиру маю?

— Свою можна поберегти, — повчала його дружина, — а сусідської не шкода. Треба їм вогню, то до мене прибігають. Чого це я маю сусідам за так давати?

Закінчилися жнива у полі.

— Позичте, сусідоньки, гарбу, — в який це раз зайшла до Драгунів Марина.

— Мені самому вона потрібна, щоб солону возити, — пояснив сусідці господар. — Та й у вас є своя!

— Яка у нас гарба? Колеса ледве крутяться!

— Сусідко, гнівайтесь-не гнівайтесь, але гарби я вам зараз не дам, — холодно відмовив їй сусід, якому вже набридли ці часті позичання.

— Господи! — сплеснула у долоні тітка Марина. — Невдячні які, ось і роби після того людям добро.

Подивився Драгун на свою дружину, плечима знизав:

— Годили-годили, а раз не вгодили — ворогами стали!